kázati věc dle § 288 čís. 3 tr. ř. na soud prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

## Čís. 438.

**Pokud dlužno individualisovati trestný čin v odsuzujícím výroku rozsudečném.**

**Zločinu vzpoury (§ 73 tr. zák.) jest podřaditi — splněny-li ovšem ostatní podmínky — jen trestné činy, jež byly spáchány po úředním napomenutí.**

**Pachatelem zločinu dle § 76 tr. zák. není ten, kdo pouze projeví souhlas s jednáním, skutkovou podstatu zločinu toho zakládajícím, nýbrž jest třeba, by přímo spolupůsobil.**

**Ke skutkové podstatě zločinu rušení veřejného pokoje dle § 65 lit. a) b) tr. zák. se vyhledává, by výroky, ji zakládající, byly proneseny formou, jež jest s to působiti na cizí názory a cizí smýšlení; jinak dlužno je podřaditi skutkové podstatě přestupku dle § 308 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 2. května 1921, Kr II 168/21.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Františka R., Karla G. a Jakuba H. do rozsudku krajského jako výminečného soudu v Uh. Hradišti ze dne 26. února 1921, pokud jím byli všichni stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 73 tr. zák., František R. a Karel G. též zločinem podle § 65 lit. b) tr. zák., František R. mimo to zločinem podle § 65 lit. a) tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal vinnými: jednak všechny obžalované zločinem vzpoury dle § 73 tr. zák., pokud příslušné činy trestné byly spáchány po úředním napomenutí, jednak obžalované Františka R. a Karla G. zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák., pokud příslušné činy trestné se staly před úředním napomenutím, jednak oba posléz uvedené obžalované přestupkem dle § 308 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 3 tr. ř. vytýká stížnost rozsudkovému výroku neurčitost a nejasnost, zračící se prý v tom, že do výroku pojaty byly pouze zákonné znaky jednotlivých zločinů a to dokonce, pokud jde o zločin dle § 65 b), u obžalovaného Františka R—a pak i o zločin dle § 65 a) tr. zák. znaky několika alternativně vedle sebe položených, při tom však zcela samostatných forem těchto zločinů, při čemž prý výrok rozsudkový neuvádí, pokud jde o zločin dle § 65 a) tr. zák. určitých fakt, nenaznačuje, v jaké činnosti spatřuje nalézací soud u obžal. Františka R—a a Karla K—a podněcování nebo svádění ve smyslu § 65 b) tr. zák. ani konečně, pokud jde o zločin dle § 73 tr. zák., neuvádí, kde vzniklo srocení, jehož se obžalov. súčastnili, a který úřad učinil napomenutí, zjištěné ve výroku rozsudkovém. Svými námitkami vytýká stížnost

patrně porušení a zanedbání předp. § 260 čís. 1 tr. ř. Výtka je bezpodstatna. Je sice pravda, že pokud rozsudk. výrok vyslovuje, kterými činy obžal. Frant. R. a Karel G. ve směru zločinu dle § 65 b), Frant. R. také dle § 65 a) tr. zák. vinnými shledáni byli, děje se tak slovnou citací skutkových podstat ve smyslu dotyčných ustanovení trestního zákona. Ale v tom porušení nebo zanedbání uvedeného předpisu spatřovati nelze. Již sám ráz četných skutkových podstat, vedle toho pak nezřídka i okolnosti konkretního případu buď přímo znemožňují neb aspoň nedoporučují, by do výroku rozsudkového pojímány byly konkretní skutečnosti v míře přílišné a účelem § 260 čís. 1 tr. ř. neodůvodněné. Účelem předpisu, který zřejmě souvisí s ustanovením § 207 čís. 2 tr. ř. o obsahu obžalovacího spisu, je, by trestný čin byl individualisován v míře, postačující k tomu, by nemohl býti zaměněn s jiným trestným činem podobným. Tomuto požadavku vyhovuje výrok v odpor vzatého rozsudku dostatečně tím, že uvádí místo i čas činů, jimiž obžalovaní vinnými shledáni byli (§ 207 čís. 2 tr. ř.), kdežto v rozhodovacích důvodech zjištěny jsou takové skutkové jednotlivosti, které do rozsudkového výroku nenáležejí nebo kterých v něm postrádati lze, aniž předpis § 260 čís. 1 tr. ř. byl porušen anebo zanedbán. Tím pozbývají však významu i výtky, které činí rozsudkovému výroku stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 3 tr. ř. v oněch shora naznačených jednotlivostech. Je pak samozřejmo, že zmatečností stíženého porušení nebo zanedbání předpisu § 260 č. 1 tr. ř. nelze spatřovati ani v tom, vyjadřuje-li se ve shodě se slovným zněním ustanovení § 65 a) b) tr. zák., vyslovujících se v jednotlivostech alternativně, stejným způsobem i rozsudkový výrok. Za všech okolností je však nepochybno, že, i kdyby se o porušení formy ve směru, vytýkaném stížností, opravdu jednalo, nemohlo by míti na rozhodnutí vlivu, obžalovaným nepříznivého (poslední odstavec § 281 tr. ř.). Nicotnost svého závěru, jakoby snad ony vytýkané vady rozsudkového výroku odnímaly stěžovatelům možnost, proti rozsudku brojiti, prozrazuje sama stížnost jasně tím, že v zápětí proti rozsudku v nejrůznějších směrech brojí způsobem, který naprosto nenasvědčuje tomu, že by jí ono ať již domnělé či skutečné porušení formy bylo v tom ohledu nějak na závadu bývalo.

Zmateční stížnosti jest částečně přisvědčiti, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 10 a týká se zločinu vzpoury podle § 73 tr. zák. Jak z výroku rozsudečného a z důvodů rozsudkových ve srovnání s tenorem obžalovacího spisu vidno, zahrnul nalézací soud ve skutkovou podstatu zločinu vzpoury všechno, v čem obžalovací spis spatřoval podniky velezrádné, vyjma výroky, podřazené zvlášť ustanovením § 65 lit. a) b) tr. zák., tedy zejména i obsazení poštovního úřadu, četnické stanice, okresní politické správy a nádraží. Po této stránce není však právní názor soudu nalézacího částečně správným. Zločin vzpoury jest pozdvižení, kvalifikované zvláštní intensitou násilí, při němž pro odpor proti předchozímu úřednímu napomenutí a následkem spojení násilných prostředků dojde věc tak daleko, že ku zjednání pokoje a pořádku jest třeba užíti moci mimořádné. Zde tedy musí býti mimo srocení a odpor ještě také předcházevší mu úřední napomenutí. Okamžik tohoto úředního napomenutí jest rozhodným pro posouzení, zda skutek lze podřaditi ustanovení § 73 tr. zák. Pokud tedy časově dlužno děliti činy obžalovaných, spáchané dne

13. prosince 1920 v H., jest rozhodno, kdy se stalo takovéto úřední napomenutí, a nikoliv, jak se snažil obhájce při veřejném roku dokázati, kdy byla uspořádána schůze v Dělnickém domě, po níž prý obžalovaní František R. a Jakub H. opustili město H. Tento okamžik nepadá vůbec na váhu, poněvadž též schůze tato byla konána — jak bude později dolíčeno — po úředním napomenutí. V prvé řadě jest se proto tázati, bylo-li dne 13. prosince 1920 v H. vůbec srocení a nastalo-li úřední napomenutí, ježto teprve potom může býti řeč o zločinu vzpoury podle § 73 tr. zák. vůbec a o době jeho spáchání zvláště. Zmateční stížnost všech tří obžalovaných popírá, že v H. nastalo dne 13. prosince 1920 srocení, tvrdíc, že lidé si nepočínali proti vrchnosti útočně, aspoň ne potud, pokud byli obžalovaní František R. a Jakub H. ve městě. To uplatňují všichni obžalovaní jako rozpor se spisy čís. 5, leč neprávem. Tento důvod zmatku jest dán pouze tehdy, je-li tu závažný rozpor mezi udaji rozhodovacích důvodů o obsahu listin, nacházejících se při spisech, nebo o soudních výpovědech a listinami nebo protokoly o výslechu. Takového rozporu stížnost netvrdí a svými vývody brojí ve skutečnosti způsobem, příčícím se zákonu, proti přesvědčení, k němuž byl nalézací soud v jednotlivých směrech, o něž tu jde, dospěl, zhodnotiv výsledky průvodního řízení dle § 258 tr. ř. Tak je tomu jmenovitě, pokud stížnost tvrdí, že srocený zástup neprojevil vůči úřadům v době, kdy obžalovaní dleli v H., vůbec útočných úmyslů, nýbrž, že se choval veskrze klidně a že se rozešel na vyzvání úředních orgánů, a že srocování lidu nemělo za účel, aby byl vrchnosti kladen odpor, nýbrž, že bylo jen následkem toho, že byla zahájena generální stávka, a pokud konečně namítá, že obžalovaní nebrali na nějakém srocení v H. vůbec účasti, poněvadž prý do té doby, co v H. prodlévali, vůbec nedošlo k takovému srocení, které by zakládalo skutkovou podstatu zločinu dle § 73 tr. zák., a že lid k výtržnostem nepodněcovali. Co do jednotlivostí zasluhuje podrobnější zmínky pouze výtka, jakoby v rozporu se spisy bylo zejména rozsudkové zjištění, dle něhož prý obžalovaní R. a G. vedli srocený dav před budovu okresní politické správy, pokud se týče před budovu poštovního úřadu a četnické stanice. Výtka postrádá vší podstaty již proto, že rozhodovací důvody nic takového nezjišťují, nýbrž pouze uvádějí, že jen na poštovní úřad šel zástup sroceného davu v č e l e s poslancem K-em a s oběma obžalovanými, kdežto na četnickou stanici odebrali se dle rozhodovacích důvodů oba obžalovaní jen s p o l e č n ě s poslancem K-em a se zástupem lidí, na okresní politickou správu přišel obžalovaný G. s menším hloučkem lidí; bližších podrobností příchodu obžalovaného R-a na okresní politickou správu pak rozhodovací důvody vůbec neuvádějí. Že však obžalovaní chodili všude, jak praví stížnost, v průvodu jiných osob neboli, jak zjišťuje rozsudek, se zástupem, nepopírá ani zmateční stížnost. Soud nabyl přesvědčení o opaku tvrzení zmateční stížnosti a zjistil, že v H. šlo o hnutí protistátní, a odůvodňuje toto své přesvědčení nejen na počátku rozsudku, nýbrž zejména v té části rozsudku, kde zjistil, že jest objektivně dána skutková podstata zločinu velezrady dle § 58 lit. b) a c) tr. zák., a tím dostatečně také vyjádřil zjištění, že šlo o odpor proti vrchnosti. Dále zjistil nalézací soud, že došlo také ke srocení. Hned na počátku rozsudku jest obsaženo zjištění, že již v časných hodinách ranních počali se lidé na náměstí v H. a v ulicích ve

větším počtu scházeti a též srocovati, a zvláště pak mluví rozsudek ještě o sroceném davu před poštovním úřadem, o zástupu lidí u četnické stanice, o sroceném davu u hejtmanství a výslovně pak konečně zjišťuje, že se lid i po odchodu od okresního hejtmanství dále srocoval a vytržností dopouštěl, podněcován jsa k tomu obžalovanými R-em, G-em a později i H-em. Zvláště pak zjišťuje, že u hejtmanství měl obžalovaný R. řeč obsahu nanejvýše štvavého, a totéž zjišťuje pak o obžalovaném Jakubu H-ovi na schůzi v Dělnickém domě ke 2. hod. odpol. K tomuto přesvědčení dospěl soud, uváživ obsah řeči Františka R-a a Jakuba H-a, a nemůže býti tomuto přesvědčení odporováno zmateční stížností, zejména ne zmatečností rozporu se spisy, jak se to skutečně děje ve zmateční stížnosti. Bylo by bývalo zbytečno, by nalézací soud opakoval neustále, když mluvil o davu a srocení, že se stalo v úmyslu, by byl vrchnosti kladen odpor, ježto všude vychází ze základního svého zjištění, že šlo v H. o hnutí protistátní, tedy i proti vrchnosti v celku a zajisté tedy i v jednotlivých jeho podnicích. Podle zjištění nalézacího soudu súčastnili se tedy všichni tři obžalovaní srocení a setrvali v odporu proti úřednímu napomenutí, které také právem bylo nalézacím soudem shledáno. Nalézací soud zjistil, že místodržitelský rada S. jako okresní hejtman promluvil ke sroceném davu v tom smyslu, by lid zachoval úplný klid a pořádek a v klidu se též rozešel, což stalo se asi o půl 9. hod. dopol. Tato slova jsou zcela jasným napomenutím, jak tomu nasvědčuje zejména i text § 283 tr. zák., jenž výzvu k rozchodu považuje za úřední napomenutí. Tato výzva vycházela od osoby úřední. Snažil-li se obhájce při veřejném roku dovoditi, že okresní hejtman S. mluvil jako soukromá osoba, přehlíží, že se nikdo z obžalovaných a ani poslanec K. neobracel na hejtmana S-a jako na osobu soukromou, nýbrž jako na zástupce státu, a není proto pražádné příčiny, by okresní hejtman byl považován za událostí, bezprostředně za sebou následujících, jak tomu bylo, když vyjednávali s ním obžalovaní František R., Karel G. a poslanec K. jako s osobou úřední a když hned po té hejtman S. vyzval lidi k rozchodu, jedenkráte za osobu úřední, a hned po té za osobu soukromou. Názor prvého soudu jest proto docela správný, a zmateční stížnost, která věcně vlastně tvrdí nesprávné právní posouzení, jest neodůvodněna v tomto bodě. O všech třech obžalovaných zjistil nalézací soud, že o tomto napomenutí věděli, a to obžalovaní František R. a Karel G. přímo jako posluchači, obžalovaný Jakub H. pak ze sdělení spoluobžalovaných R-a a G-a, takže není vzhledem k tomu, co již bylo o jejich účasti ve sroceném davu řečeno, pochybností o tom, že vytrvali v odporu proti tomuto úřednímu napomenutí. Při tomto srocování došlo také ke spojení násilných prostředků, jak to vyžaduje § 73 tr. zák. Rozsudek nalézacího soudu výslovně zjišťuje, že se lidé i po napomenutí srocovali a dopouštěli násilností, z nichž vypočítává zvláště, že za schůze v Dělnickém domě snášely jednotlivé osoby do radničního sklepa různé zbraně, že po ulicích chodili mladíci, ozbrojení bodáky, kteří o sobě tvrdili, že jsou rudou gardou, a konečně, že posádka byla odzbrojena. V tomto posledním případě bylo násilí skutečně vykonáno, v ostatních případech bylo násilím hrozeno, což spadá rovněž pod pojem násilí pohrůžkou, neboť jiného účelu nemohlo míti ani snášení zbraní, ani hlídky ozbrojených mladíků, než hroziti násilím, bu-

de-li jim v jejich počínání bráněno. Zde dlužno podotknouti, že vznik vzpoury a spojení prostředků skutečně násilných nenáleží po subjektivní stránce k pojmovým znakům zločinu vzbouření, nýbrž že tu jde, jak z doslovu § 73 tr. zák. zřejmě plyne, o skutkové okolnosti, které jakožto příznaky zvýšené intensity viny a nebezpečnosti trestné činnosti činí ji zločinem ve směru čistě objektivním a za něž pachatel zodpovídá i tehdy, když jich přímo nezamýšlel, ba jich ani nepředvídal. Pro posouzení trestnosti účasti obžalovaných na srocení mají tudíž tyto okolnosti význam pouze potud, že následkem jich došlo tak daleko, že ku zjednání pokoje a pořádku bylo nutno použíti moci mimořádné a to povoláním vojska místní posádky a po jeho odzbrojení povoláním jiného vojska z M. Jest proto právně bezpodstatnou námitka stížnosti, že obžalovaní R. a H. nemohou býti činěni zodpovědnými za události, k nimž došlo po jejich odjezdu z H., kterých prý nenastrojili, na něž neměli vlivu a na nichž prý ani účasti neměli. Rozsudek dospívá naopak ke správnému závěru, podrobně i věcně případně odůvodněnému, že obžalovaní byli vzájemně a mimo to s poslancem K-em o veškerých podnicích ze dne 13. prosince 1920 dorozuměni, že podniky ty dály se po společné jich dohodě a ze společného popudu, že tudíž nesou všichni zodpovědnost za vše, co se toho dne v H. odehrálo. Pokud tedy jedná se o činy obžalovaných, spáchané po napomenutí, jest v nich obsažena objektivně i subjektivně skutková podstata zločinu vzpoury podle § 73 tr. zák. Jak již bylo svrchu řečeno, zahrnul nalézací soud v tuto skutkovou podstatu i činy obžalovaných, které úřednímu napomenutí předcházely, a ty dlužno nyní zvláště po stránce právní posouditi, poněvadž byly již předmětem obžaloby. Tu zjistil nalézací soud u obžalovaných Františka R-a a Karla G-a toto: Asi o půl 8. hodině ranní dostavil se Karel G. s poslancem K-em a se zástupem lidí na poštovní úřad a zde v přítomnosti G-ově prohlásil poslanec K. vrchnímu poštovnímu správci S-ovi, že jménem revolučního výboru pošle mu do telefonní ústředny dva muže za účelem kontrolování státních rozhovorů a 20 mužů do průjezdu poštovní budovy jako stráž, která tam byla skutečně zanechána v síle 20 mužů a kterou měl na starosti obžalovaný G. Podle dalšího zjištění nalézacího soudu byla pak postavena obžalovanými R-em a G-em stráž desíti mužů v průjezdě budovy četnické stanice a obžalovaný G. poučil dělnickou hlídku, by nedovolila vyjíti četníkům se zbraní. Konečně zjistil nalézací soud, že obžalovaný Karel G. mimo to postavil dělnické hlídky asi kolem sedmé hodiny ranní na nádraží, v budově okresní politické správy, na poště a četnické stanici a že všechny hlídky, jak bylo o nich mluveno, byly odvolány až o 2. hod. odpoledne. Soud nalézací výslovně vyloučil tvrzení obžalovaného Karla G-a, že hlídky byly postaveny k vůli bezpečnosti úřadů, a zjistil, že jejich účelem bylo, brániti úřadům ve výkonu jejich povinností, kteréžto širší výraz zajisté obsahuje působnost úřední vůbec. Objektivní zjištění, svrchu uvedená, znamenají rušení působnosti úřední, pokud se týče překážení v této úřední působnosti, ježto svrchu zmíněné úřady nacházely se pak pod dohledem neoprávněných k tomu osob, a byly obmezeny ve svém styku s okolím, nemohouce si styk tento upravovati podle své úřední potřeby, nýbrž podle vůle postavených hlídek. Zejména jasně se jeví toto překážení v úřední působnosti u poštovního úřadu, kde se měly kontro-

lovati státní rozhovory, a dále rušení působnosti četnictva, kde se mělo zabrániti četníkům, vyjíti se zbraní na ulici, ač přece četnictvo beze zbraně nemůže bezpečnostní služby vůbec vykonávati. Ježto nalézací soud zjistil dále po stránce subjektivní, že obžalovaní R. a G. jednali v úmyslu, rušiti úřady v jich působnosti, pokud se týče jim v této působnosti překážeti, a to u obžalovaného Karla G-a výslovným poukazem na účel postavených hlídek a u obžalovaného Františka R-a poukazem na společnou domluvu všech obžalovaných o podnicích v H. provedených, tvoří jejich jednání skutkovou podstatu zločinu podle § 76 tr. zák., ježto nemůže býti pochybnosti o tom, že jak pošta, tak i četnictvo, tak i hejtmanství a nádražní úřad jsou orgány státní správy, vybavené určitou mocí pro svůj obvod, a tedy úřadem po rozumu § 76 tr. zák. V tomto směru má pak zmateční stížnost částečně pravdu, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 10 tr. ř. a bylo jí také vyhověti tím způsobem, že obžalovaní František R. a Karel G. byli uznáni ohledně této činnosti vinnými zločinem podle § 76 tr. zák. a nikoliv také v této části zločinem vzpoury podle § 73 tr. zák. U obžalovaného Jakuba H. jest tento důvod zmatečnosti v této části také oprávněn, avšak nebylo příčiny, by o tomto obžalovaném byla zvláště ve výroku rozsudkovém učiněna zmínka. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Jakub H. přišel do H. teprve asi o půl 12. hod. dopol., a jest proto vyloučeno, že by se byl súčastnil při obsazování úřadů obžalovanými Karlem G-em a Františkem R-em. Rozsudek sice praví, že obžalovaný H. byl se spoluobžalovanými dorozuměn o všech podnicích, leč nezjišťuje kromě tohoto souhlasu nic jiného, positivního. Tento souhlas nestačí k pachatelství podle § 76 tr. zák., poněvadž se vyžaduje přímé spolupůsobení. Zjištění nalézacího soudu nezakládá však ani spoluviny, poněvadž není zjištěno, že obžalovaný Jakub H. působil nějakým způsobem, v § 5 tr. zák. vytčeným, na druhé dva obžalované. Ježto výrok rozsudku nalézacího soudu nevypočítává zvlášť, které činy tvoří tuto skutkovou podstatu, nýbrž jen v důvodech se o nich zmiňuje, nebylo potřebí, by obžalovaný Jakub H. byl zvláště v tomto bodě z obžaloby sproštěn. Jeho zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 §u 281 tr. ř., bylo vyhověno již tím, že nebyl uznán vinným zločinem podle §u 73 tr. zák., pokud se původně týkal také obsazováuí úřadů. Všichni obžalovaní uplatňovali též důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., vytýkajíce, že neměli býti odsouzeni jako pobuřovatelé a náčelníci. Tento důvod zmatečnosti není třeba zvláště probírati, ježto se stal bezpředmětným již tím, že výrok o trestu byl zrušen v celém rozsahu a že nejvyšší jako zrušovací soud, vyměřuje trest znovu, sám usuzoval, zdali jsou obžalovaní pobuřovateli a náčelníky. Tento důvod zmatečnosti dlužno proto odkázati na výrok o trestu, jak bude doleji odůvodněn. Tím jest vyřízena zmateční stížnost všech tří obžalovaných, pokud se týkala zločinu vzpoury.

Dále jest se zabývati zmateční stížností obžalovaných Františka R-a a Karla G-a do výroku o vině zločinem podle § 65 písm. b), u R-a též písm. a) tr. zák. Zbývají jen hmotně právní důvody zmatečnosti a jest zmatek dle § 281 čís. 10 tr. ř. odůvodněn. Soud nalézací zjistil výroky obžalovaných a viděl v nich jak objektivně, tak i subjektivně právě jmenovaný zločin rušení veřejného pokoje. Po stránce objektivní není však

tato skutková podstata dána. Uváží-li se situace, za níž slova byla pronesena, že byla totiž odpovědí na poznámku poštovního správce, že jednání obžalovaných jest protizákonné, znamenala objektivně názor obžalovaných, že jejich jednání jest podle jejich předsvědčení správné. Výroky tyto nebyly tedy proneseny formou, způsobilou působiti na cizí názory a cizí smýšlení, jak to předpokládá § 65 lit. a) tr. zák., používaje slov »vyzývati, podněcovati a svésti hleděti«. Totéž dlužno po stránce objektivní říci i o výroku obžalovaného Františka R-a, »že vláda Černého je patrně sesazena a že byla nastolena vláda proletariátu«. Zde ještě zřejměji použitím slova »patrně« vychází na jevo, že šlo o pouhé sdělení skutečností, nikoliv o výrok způsobilý působiti na cizí názory nebo cizí smýšlení. Objektivně jsou však veškeré výroky nepravdivé a znepokojující veřejnou bezpečnost, ježto se vyslovují o změně právního řádu, pokud se týče státní formy a vlády, a otřásají takto důvěrou v trvání dosavadního právního řádu ve státě, ohlašujíce změnu, od které se zachování klidu ve státě neočekává. Také není pochyby, že obžalovaní R. a G. neměli důvodů, by je pokládali za pravdivé, neboť kromě jejich vlastního, vyloženě protizákonného jednání, jehož si byli vědomi, mluvilo vše pro opak obsahu jejich slov. Ježto dále výroky ty byly učiněny podle zjištění soudu nalézacího veřejně a před více lidmi a byla tu tedy možnost, aby se za poměrů v H. právě nastavších, kdy neustále bylo venku mnoho lidí pohromadě, rychle rozšířily, jest v jejich jednání obsažena skutková podstata přestupku podle § 308 tr. zák. V tomto bodě bylo proto jejich zmateční stížnosti vyhověno a zrušen výrok o vině zločinem podle § 65 lit. a), pokud se týče b) tr. zák. a oba dva obžalovaní uznáni vinnými pouze označeným přestupkem.

## Čís. 439.

**Rozhraničení zločinu loupeže a vydírání záleží v tom, zda měl pachatel úmysl, by se cizí věci násilím nebo výhrůžkou ihned a bezprostředně zmocnil čili nic.**

**Stačí, je-li skutek obžalovanému za vinu kladený ve hlavní otázce individualisován; specialisace jeho není třeba.**

**Není vadou, zakládající zmatečnost, byly-li do otázky pojaty skutky, jichž spoluobžalovaný sice sám nepředsevzal, za něž však dle zásad o spolupachatelství jest spoluzodpovědným.**

(Rozh. ze dne 9. května 1921, Kr I 340/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v České Lípě ze dne 10. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ 190, 192, 194 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje především zmateční důvod § 344 čís. 5 tr. ř., poněvadž nebylo vyhověno obhájcovu návrhu, by dána byla porotcům eventuální otázka na zločin vydírání. Jelikož v tomto případě jde bez